

Iubirea și dreptatea – cele două porunci supreme

Sabat după-amiază

De memorat:

«Dacă zice cineva: „Eu iubesc pe Dumnezeu”, și urăște pe fratele său, este un mincinos; căci, cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede?» (1 Ioan 4:20).

Deși avem încredere că Dumnezeu va îndrepta toate lucrurile la sfârșit, tot contează ceea ce facem aici și acum. Deși s-ar putea să existe multe nedreptăți și rele pe care Dumnezeu nu le va eradica acum (din cauza parametrilor conflictului cosmic), nu înseamnă că nu putem fi folosiți pentru a ajuta la reducerea suferinței și răului care ne ies în cale, cel puțin în măsura în care acest lucru este posibil. De fapt, în calitate de creștini suntem obligați să facem întocmai lucrul acesta.

După cum am văzut, iubirea și dreptatea merg mână în mână; sunt inseparabile. Dumnezeu iubește dreptatea. În consecință, dacă Îl iubim pe Dumnezeu, vom iubi și noi dreptatea. Tot la fel, dacă Îl iubim pe Dumnezeu, ne vom iubi unii pe alții. A ne iubi unii pe alții presupune, într-o anumită măsură, o preocupare comună pentru binele celor din jurul nostru. Când alții sunt afectați de sărăcie, de oprimare sau de orice fel de nedreptate, ar trebui să ne facem griji. Când sunt asupriți, nu ar trebui să întoarcem privirea. În schimb, ar trebui să ne întrebăm ce putem să facem, individual și colectiv, pentru a promova iubirea și dreptatea lui Dumnezeu într-un mod care să reflecte în lumea noastră stricăță caracterul perfect, drept și iubitor al Domnului nostru.

Duminică, 16 martie

Cele mai mari două porunci

Gândindu-ne la ce am putea face, personal și colectiv, pentru a promova iubirea și dreptatea lui Dumnezeu în lumea noastră, se cuvine să începem punând accent pe ceea ce ne-a poruncit Dumnezeu.

1. Vezi în Matei 22:34-40 cum a răspuns Domnul Isus la întrebarea învățătorului legii!

Matei 22:34-40

- ³⁴ Când au auzit fariseii că Isus a astupat gura saducheilor, s-au strâns la un loc.
- ³⁵ Și unul din ei, un învățător al Legii, ca să-L ispitească, I-a pus întrebarea următoare:
- ³⁶ „Învățătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege?”
- ³⁷ Isus i-a răspuns: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.”
- ³⁸ Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă.
- ³⁹ Iar a doua, asemenea ei, este: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.”
- ⁴⁰ În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Prorocii.”

Potrivit Domnului Isus Însuși, „cea dintâi și cea mai mare poruncă” este: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.” Și, adaugă Isus, „a doua, asemenea ei, este: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși»”. Aceste două porunci nu sunt însă singurele. Isus spune mai departe: „În aceste două porunci se cuprind toată Legea și Prorocii” (Matei 22:37-40). Într-adevăr, sunt citate întocmai din Vechiul Testament.

2. Citește Matei 19:16-23. Ce legătură există între răspunsurile date de Isus tânărului bogat și cele date învățătorului legii, din Matei 22?

Matei 19:16-23

- ¹⁶ Atunci s-a apropiat de Isus un om și I-a zis: „Învățătorule, ce bine să fac, ca să am viața veșnică?”
- ¹⁷ El i-a răspuns: „De ce mă întrebi: „Ce bine?” Binele este Unul singur. Dar dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile.”
- ¹⁸ „Care?”, I-a zis el. Și Isus i-a răspuns: „Să nu ucizi; să nu preacurvești; să nu furi; să nu faci o mărturisire mincinoasă;
- ¹⁹ să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta”; și: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.”
- ²⁰ Tânărul I-a zis: „Toate aceste porunci le-am păzit cu grijă din tinerețea mea; ce-mi mai lipsește?”
- ²¹ „Dacă vrei să fii desăvârșit”, i-a zis Isus, „du-te de vinde ce ai, dă la săraci și vei avea o comoară în cer! Apoi vino și urmează-Mă.”
- ²² Când a auzit tânărul vorba aceasta, a plecat foarte întristat; pentru că avea multe avuții.

²³ Isus a zis ucenicilor Săi: „Adevărat vă spun că greu va intra un bogat în Împărăția cerurilor.

Matei 22:37-40

³⁷ Isus i-a răspuns: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.”

³⁸ Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă.

³⁹ Iar a doua, asemenea ei, este: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.”

⁴⁰ În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Prorocii.”

Ce se întâmpla acolo? De ce i-a răspuns așa? Și ce ar trebui să ne spună aceste întâlniri nouă, tuturor, indiferent de poziția sau statutul nostru în viață?

„Hristos arătase singurele condiții care-l puteau plasa pe tânărul bogat în situația de a-și desăvârși un caracter creștin. Cuvintele Lui erau cuvinte de înțelepciune, deși păreau severe și pretențioase. Singura speranță de scăpare pentru tânărul bogat era să le accepte și să le îplinească. Statutul lui superior și averile lui exercitau asupra caracterului său o influență imperceptibilă spre rău. Dacă se lega de ele, acestea urmau să-L înlocuiască pe Dumnezeu din inima lui. Păstrând mai mult sau mai puțin din ce era al lui Dumnezeu însemna să păstreze ceva ce îi slăbea forța morală și puterea de lucru, deoarece, dacă sunt cultivate lucrurile acestei lumi, oricât de nesigure și fără valoare ar fi, vor ajunge să absoarbă sufletul cu totul” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/ Viața lui Iisus*, p. 520).

Deși poate că nu suntem toți chemați să vindem tot ce avem, așa cum a fost cazul acestui tânăr conducător bogat, care este lucrul de care este posibil să fii prea legat și care, dacă nu vei renunța la el, ar putea duce la ruina ta veșnică?

Luni, 17 martie

Cele mai mari două păcate

Potrivit Domnului Isus Însuși, cele mai mari două porunci sunt iubirea de Dumnezeu și iubirea de semeni. Iar împlinirea acestor porunci implică sacrificii care arată în mod tangibil dragostea față de ceilalți, ceea ce presupune, de fapt, a călca pe urmele Domnului Isus. Acum, dacă cele mai mari două porunci sunt iubirea de Dumnezeu și iubirea de semeni, care sunt cele mai mari două păcate?

3. Ce spun Psalmii 135:13-19 despre păcatul des întâlnit și evidențiat în întreaga Scriptură?

Psalmii 135:13-19

¹³ Doamne, Numele Tău rămâne pe vecie; Doamne, pomenirea Ta ține din neam în neam,

¹⁴ căci Domnul va judeca pe poporul Său, și va avea milă de robii Săi.

¹⁵ Idolii neamurilor sunt argint și aur, lucrare făcută de mâinile oamenilor.

¹⁶ Au gură, și nu vorbesc, au ochi, și nu văd,

¹⁷ au urechi, și totuși n-aud, da, n-au suflare în gură.

¹⁸ Că ei sunt cei ce-i fac, toți cei ce se încred în ei.

¹⁹ Casa lui Israel, binecuvântați pe Domnul! Casa lui Aaron, binecuvântați pe Domnul!

Vechiul Testament accentuează în mod repetat importanța iubirii de Dumnezeu mai presus de orice (vezi Deuteronomul 6:5). Acest lucru este strâns legat de marele păcat al idolatriei, care este opusul iubirii de Dumnezeu.

4. Ce condamnă Dumnezeu în pasajul din Zaharia 7:9-12? Cum se raportează acest păcat și păcatul idolatriei la cele două mari porunci?

Zaharia 7:9-12

⁹ „Așa a vorbit Domnul oștirilor: „Faceți cu adevărat dreptate și purtați-vă cu bunătate și îndurare unul față de altul.

¹⁰ Nu asupriți pe văduvă și pe orfan, nici pe străin și pe sărac, și niciunul să nu gândească rău în inima lui împotriva fratelui său.”

¹¹ Dar ei n-au vrut să ia aminte, ci au întors spatele și și-au astupat urechile ca să n-audă.

¹² Și-au făcut inima ca diamantul de tare, ca să n-asculte Legea, nici cuvintele pe care li le spunea Domnul oștirilor prin Duhul Său, prin prorocii de mai înainte. Din pricina aceasta, Domnul oștirilor S-a aprins de o mare mânie.

Nu doar la idolatrie răspunde Dumnezeu cu mânia iubirii, ci și la asuprirea poporului Său, la nivel individual sau de comunitate. Dumnezeu Se înfurie la vederea nedreptății, pentru că Dumnezeu este dragoste. Cele două mari păcate pe care se pune accentul în întreg Vechiul Testament reprezintă eșecuri în raport cu cele două mari porunci: a-L iubi pe Dumnezeu și a ne iubi unii pe alții. Cele două mari păcate înseamnă a nu reuși să iubim. Pe scurt, prin urmare, nu poți păzi

poruncile dacă nu Îl iubești pe Dumnezeu și dacă nu îi iubești pe alții. Într-adevăr, 1 Ioan 4:20,21 declară: „Dacă zice cineva: «Eu iubesc pe Dumnezeu» și urăște pe fratele său este un mincinos, căci cine nu iubește pe fratele său pe care-l vede cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede? Și aceasta este porunca pe care o avem de la El: cine iubește pe Dumnezeu iubește și pe fratele său.”

De ce iubirea pentru Dumnezeu nu poate fi separată de iubirea pentru alții? Cum înțelegi personal această legătură indestructibilă?

Martți, 18 martie

Dumnezeu iubește dreptatea

Scriptura declară că Dumnezeu iubește dreptatea și urăște răul (de ex. Psalmii 33:5; Isaia 61:8) și este profund preocupat de nedreptate, fapt care Îi trezește o indignare îndreptățită manifestată în favoarea victimelor nedreptății. În tot Vechiul și Noul Testament, Dumnezeu dă constant dovadă de înflăcărare de partea celor asupriți, manifestând în același timp o mânie îndreptățită față de agresori și asupritori.

5. Citește Psalmul 82. Cum este exprimată preocuparea lui Dumnezeu pentru dreptate în lumea noastră? Cum ne influențează aceasta astăzi?

Psalmul 82

¹ Dumnezeu stă în adunarea lui Dumnezeu; El judecă în mijlocul dumnezeilor.

² – „Până când veți judeca strâmb și veți căuta la fața celor răi? – (Oprire)

³ Faceți dreptate celui slab și orfanului, dați dreptate nenorocitului și săracului,

⁴ scăpați pe cel nevoiaș și lipsit, izbăviți-i din mâna celor răi.”

⁵ Dar ei nu vor să știe de nimic, nu pricep nimic, ci umblă în întuneric; de aceea se clatină toate temeliiile pământului.

⁶ Eu am zis: „Sunteți dumnezei, toți sunteți fii ai Celui Preaînalt.”

⁷ Însă veți muri ca niște oameni, veți cădea ca un domnitor oarecare.”

⁸ Scoală-Te, Dumnezeule, și judecă pământul! Căci toate neamurile sunt ale Tale.

Potrivit multor comentatori, acest pasaj îi condamnă pe conducătorii pământeni responsabili de nedreptatea din societate, dar este și o

referire la momentul în care Dumnezeu îi va judeca pe conducătorii cerești („dumnezeii”) din spatele judecătorilor și conducătorilor pământenii corupți (forțele demonice, evident). În mod specific, conducătorii sunt întrebați: „Până când veți judeca strâmb și veți căuta la fața celor răi?” (Psalmii 82:2).

Mai mult, din partea lor se cere: „Faceți dreptate celui slab și orfanului, dați dreptate nenorocitului și săracului, scăpați pe cel nevoiaș și lipsit, izbăviți-i din mâna celor răi!” (Psalmii 82:3,4). Aici și în alte părți, profeții din Vechiul Testament fac un apel răsunător la dreptate. Aceasta nu este o preocupare secundară a Scripturii, ci constituie esența mesajului profeților în întreg Vechiul Testament și a spuselor Domnului Isus când S-a aflat pe pământ în trup.

Nu este niciun secret ce dorește și cere Dumnezeu de la aceia care pretind că Îl iubesc și Îl ascultă. El specifică foarte clar în Mica 6:8 (și în alte pasaje asemănătoare): „Ți s-a arătat, omule, ce este bine! Și ce alta cere Domnul de la tine decât să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?” (Mica 6:8). Acest sentiment este evocat în întreaga Scriptură. De exemplu, Isus a spus: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:35; compară cu 1 Ioan 4:8-16).

Cum ar arăta familiile și bisericile noastre dacă ne-am concentra pe textul din Mica 6:8 și l-am pune cu bună știință în practică atât în cuvinte, cât și în fapte? Cum ai putea aplica mai bine aceste principii, indiferent de contextul în care te afli?

Mica 6:8 ⁸ Ți s-a arătat, omule, ce este bine, și ce alta cere Domnul de la tine decât să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?

Miercuri, 19 martie

Chemați să facem dreptate

Profeții din Scriptură subliniază constant chemarea lui Dumnezeu la dreptate în societate. În repetate rânduri, Scriptura nu se ferește să evidențieze problematica nedreptății și a oprimării. Fără îndoială, apelul la Dumnezeu să aducă judecata era în esență apelul la Dumnezeu să facă dreptate. De exemplu, profetul Isaia nu se ferește să vorbească despre nedreptatea din Israel din vremea aceea. Cuvintele lui și apelul la dreptate ar trebui să ne răsunare tare și clar în urechi în prezent. „Învățați-vă să faceți binele, căutați dreptatea, ocrotiți pe cel asuprit, faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă!” (Isaia 1:17). Mai mult,

acesta proclamă că este „vai” de cei care „rostesc hotărâri nelegiuite” și caută „să răpească dreptul nenorociților” (Isaia 10:1,2), avertizând: „Ce veți face voi în ziua pedepsei și a pieirii, care va veni din depărtare peste voi? La cine veți fugi după ajutor și unde vă veți lăsa bogăția?” (Isaia 10:3).

Tot la fel, profetul Ieremia proclamă mesajul lui Dumnezeu: „«Vai de cel ce își zidește casa cu nedreptate și odăile cu nelegiuire; care pune pe aproapele său să lucreze degeaba, fără să-i dea plata. [...] Nu mânca tatăl tău și nu bea și el? Și totuși el făcea dreptate și judecată, și era fericit! Judeca pricina săracului și a celui lipsit și era fericit. Nu înseamnă lucrul acesta a Mă cunoaște?», zice Domnul” (Ieremia 22:13,15,16).

6. Ce ne învață Domnul Isus în Matei 23:23-30 despre ce este cel mai important? Cum înțelegi expresia „cele mai însemnate lucruri”?

Matei 23:23-30

²³ Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi dați zeciuială din izmă, din mărar și din chimen și lăsați nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila și credincioșia; pe acestea trebuia să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați nefăcute.

²⁴ Povățuitori orbi, care strecurați țânțarul și înghițiți cămila!

²⁵ Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi curățați partea de afară a paharului și a blidului, dar înăuntru sunt pline de răpire și de necumpătare.

²⁶ Fariseu orb! Curăță întâi partea dinăuntru a paharului și a blidului, pentru ca și partea de afară să fie curată.

²⁷ Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi sunteți ca mormintele văruite, care pe din afară se arată frumoase, iar pe dinăuntru sunt pline de oasele morților și de orice fel de necurătenie.

²⁸ Tot așa și voi, pe din afară vă arătați neprihăniți oamenilor, dar pe dinăuntru sunteți plini de fățarnicie și de fărădelege.

²⁹ Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi zidiți mormintele prorocilor, împodobiți gropile celor neprihăniți

³⁰ și ziceți: „Dacă am fi trăit noi în zilele părinților noștri, nu ne-am fi unit cu ei la vărsarea sângelui prorocilor.”

Ca nu cumva să ajungem să credem că numai profeții din Vechiul Testament erau preocupați de nedreptate, vedem clar aici și în alte situații din lucrarea Domnului Isus că aceasta a fost una dintre preocupările principale ale lui Hristos Însuși. Chiar El spune: „Vai de

voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi dați zeciuală din izmă, din mărar și din chimen și lăsați nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila și credincioșia; pe acestea trebuie să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați nefăcute” (Matei 23:23). În pasajul paralel din Luca, Isus deplânge faptul că aceștia dau „uitării dreptatea și dragostea de Dumnezeu” (Luca 11:42).

Dacă ar fi să ne preocupăm de „lucrurile cele mai însemnate” de astăzi, care ar fi acestea, spre deosebire de „zeciuala din izmă, din mărar și din chimen”, pe care e posibil să ne concentrăm în schimb?

Joi, 20 martie

„Cine este aproapele meu?”

În relatarea din Luca, imediat după ce Isus proclamă cele mai mari două porunci, cea a iubirii de Dumnezeu și a iubirii de aproapele, un învățător al legii, „care voia să se îndreptățească, a zis lui Isus: «Și cine este aproapele meu?»” (Luca 10:29). Ca răspuns, Isus spune parabola, acum bine-cunoscută, dar atunci șocantă, a samariteanului milos.

7. Ce mesaj îți transmite pasajul din Luca 10:25-37 în contextul apelului profeților la milă și dreptate și în lumina nedreptăților făcute de-a lungul istoriei?

Luca 10:25-37

²⁵ Un învățător al Legii s-a sculat să ispitească pe Isus și I-a zis:

„Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?”

²⁶ Isus i-a zis: „Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?”

²⁷ El a răspuns: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuși.”

²⁸ „Bine ai răspuns”, i-a zis Isus, „fă așa, și vei avea viața veșnică.”

²⁹ Dar el, care voia să se îndreptățească, a zis lui Isus: „Și cine este aproapele meu?”

³⁰ Isus a luat din nou cuvântul și a zis: „Un om se cobora din Ierusalim la Ierihon. A căzut între niște tâlhari, care l-au dezbrăcat, l-au jefuit de tot, l-au bătut zdravăn, au plecat și l-au lăsat aproape mort.

³¹ Din întâmplare, se cobora pe același drum un preot; și, când a văzut pe omul acesta, a trecut înainte pe alături.

³² Un levit trecea și el prin locul acela; și, când l-a văzut, a trecut înainte pe alături.

³³ Dar un samaritean, care era în călătorie, a venit în locul unde era el și, când l-a văzut, i s-a făcut milă de el.

³⁴ S-a apropiat de i-a legat rănile și a turnat peste ele untdelemn și vin; apoi l-a pus pe dobitocul lui, l-a dus la un han și a îngrijit de el.

³⁵ A doua zi, când a pornit la drum, a scos doi lei, i-a dat hangului și i-a zis: „Ai grijă de el, și orice vei mai cheltui îți voi da înapoi la întoarcere.”

³⁶ Care dintre aceștia trei ți se pare că a dat dovadă că este aproapele celui ce căzuse între tâlhari?”

³⁷ „Cel ce și-a făcut milă cu el”, a răspuns învățătorul Legii. „Du-te de fă și tu la fel”, i-a zis Isus.

Domnul nu doar vorbea despre dreptate; El venise să o aducă. El a fost și va fi împlinirea apelului profetic la dreptate și a dorinței de dreptate (vezi Luca 4:16-21 în comparație cu Isaia 61:1,2). El este dorința tuturor națiunilor, în special a celor care își recunosc nevoia de salvare.

În contrast direct cu vrăjmașul, care s-a agățat de putere și a căutat să uzurpe tronul lui Dumnezeu, Isus S-a umilit și S-a identificat cu cei aflați în păcat, nedreptate și asuprire (fără a fi infectat de păcat) și a învins inamicul, dându-Se pe Sine din iubire, pentru a face dreptate în calitatea Sa de Acela care este drept și care îi îndreptățește pe toți cei care cred. Cum ne putem pretinde preocupați de legea pentru a cărei susținere a murit Hristos, dacă nu suntem preocupați de ceea ce Hristos consideră lucrurile mai însemnate ale legii?

Psalmii 9:8,9 proclamă: „El judecă lumea cu dreptate, judecă popoarele cu nepărtinire. Domnul este scăparea celui asuprit, scăpare la vreme de necaz.” Tot la fel, Psalmii 146:7-9 adaugă: Dumnezeu „face dreptate celor asupriți” și „dă pâine celor flămânzi. Domnul izbăvește pe prinșii de război; Domnul deschide ochii orbilor; Domnul îndreaptă pe cei încovoiați; Domnul iubește pe cei neprihăniți. Domnul ocrotește pe cei străini, sprijină pe orfan și pe văduvă, dar răstoarnă calea celor răi.”

Cum ar putea fi Cuvântul lui Dumnezeu mai clar de atât cu privire la modul în care ar trebui să căutăm să le slujim celor din jurul nostru care sunt în nevoie și în suferință?

Cum i-a abordat Domnul Isus, prin viața și lucrarea Lui, pe cei în nevoie? Chiar dacă nu putem face miracole asemenea Lui, ar putea fi interpretat ajutorul nostru ca suficient de „miraculos” de mulți oameni care suferă?

Vineri, 21 martie

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus, cap. 29

„Fariseii [...] arătau mai multă grijă unui animal necuvântător decât unui om, care e făcut după chipul lui Dumnezeu. Aceasta ilustrează acțiunea tuturor religiilor neadevărate. [...] Orice religie falsă îi învață pe adepții ei să fie nepăsători față de nevoile, suferințele și drepturile omului. Evanghelia îi atribuie omenirii un preț mare, pentru că este răscumpărată cu sângele lui Hristos, și promovează o grijă atentă față de nevoile și suferințele omului. Domnul zice: «Voi face pe oameni mai rari decât aurul curat și mai scumpi decât aurul din Ofir» (Isaia 13:12).

Când le-a adresat fariseilor întrebarea dacă este îngăduit să facă bine în zilele de Sabat, să scape o viață sau să o piardă, Isus le-a pus în față planurile lor nelegiuite. Ei vânau viața Lui cu ură înverșunată, în timp ce El scăpa viața oamenilor și aducea fericire mulțimilor. Era mai bine să ucizi în zi de Sabat, cum plănuiau ei? Sau să vindec bolnavi, așa cum făcuse El? Era mai drept să ai în inimă ucidere în sfânta zi a lui Dumnezeu decât iubire pentru toți oamenii, iubire care își găsește expresia în fapte de milă?” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, pp. 286,287).

Zilnic: Iacov 5 – 2 Petru 1; Ellen G. White, Faptele apostolilor, cap. 12

Ce să facă cine iubește viața și vrea să vadă zile bune?

Cum să slujească fiecare altora?

Cu ce să ne „împodobim” relațiile interumane?

Care e garanția că „nu veți aluneca niciodată”?

Ce principiu important, de ținut mereu minte, ne este dat în convertirea lui Saul?